

Sygn. akt II Ca 385/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2014r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący- Sędzia SO Małgorzata Brulińska (spr.)

Sędzia SO Jolanta Burdukiewicz-Krawczyk

Sędzia SR del. Krzysztof Kremis

Protokolant: Elżbieta Biała

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2014r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa Ł. G.

przeciwko J. R.

o zwolnienie od egzekucji

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej VI Zamiejscowego Wydziału Cywilnego w Wołowie

z dnia 11 lipca 2013r.

sygn. akt VI C 153/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej 1200 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 385/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym orzeczeniem Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej oddalił powództwo Ł. G. skierowane przeciwko J. R. o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji i zasądził od powoda na rzecz pozwanej 3.064 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 3.000 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego stanowiły następujące ustalenia faktyczne:

Wierzyciel J. R., na podstawie uzyskanego przeciwko J. G. tytułu wykonawczego w postaci zaopatrzonego w klauzulę wykonalności nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu V Wydziału Gospodarczego z 25 sierpnia 2011 r. wydanego w sprawie o sygn. akt V GNc 3383/11, wniosła do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołowie Andrzeja Mazurczaka o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko dłużniczce J. G..

Powód Ł. G. i dłużniczka J. G. byli małżeństwem. Łączył ich ustrój rozdzielności majątkowej.

W toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygn. akt Km 2094/11 Komornik Sądowy Andrzej Mazurczak dokonał między innymi zajęcia ruchomości. W trakcie czynności prowadzonych przez Komornika Sądowego Andrzeja Mazurczaka w miejscu zamieszkania dłużniczki - w miejscowości (...), rozpoczętych 3 listopada 2011 r. o godzinie 18:30 i trwających do godziny 00:15 4 listopada 2011 r., organ egzekucyjny dokonał zajęcia czterech pojazdów, w tym dwóch samochodów ciężarowych marki F. (...), których współwłaścicielem jest Ł. G. oraz dwóch ciągników siodłowych marki (...), w tym ciągnika siodłowego marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), który był zaparkowany na jezdni przed posesją. Dłużniczka J. G., obecna podczas czynności zajęcia, nie informowała, aby ciągnik siodłowy marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie stanowił jej własności. Powód Ł. G., telefonicznie powiadomiony przez dłużniczkę J. G. w chwili zajęcia pojazdów, odmówił wydania dokumentów i kluczy do pojazdów. Ciągnik siodłowy marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), rok produkcji 1999, po raz pierwszy rejestrowany w kraju 20 lutego 2006 r., w dacie jego zajęcia był zarejestrowany na powoda Ł. G. jako właściciela. Pismem złożonym Komornikowi Sądowemu Andrzejowi Mazurczakowi 8 listopada 2011 r. P. D. poinformował, że zajęte ciągniki siodłowe marki (...) stanowią jego własność i wezwał do ich zwrotu. Do pisma załączył fakturę VAT nr (...) z 8 września 2011 r. wystawioną przez (...) s.c. Ł. G., J. G. z tytułu sprzedaży ciągnika siodłowego (...) o numerze rejestracyjnym (...), numer nadwozia (...), rok produkcji 1999, P. D.. P. D., po otrzymaniu odpowiedzi od Komornika oraz zwróceniu się do pozwanej wierzycielki o zwolnienie zajętych ruchomości spod egzekucji, wezwany do przedłożenia dowodów rejestracyjnych zajętych pojazdów, sporządził – skierowane do powoda i opatrzone datą 19 grudnia 2011 r.- oświadczenie o odstąpieniu od umów sprzedaży, w tym przedmiotowego ciągnika siodłowego. Pismem złożonym Komornikowi Sądowemu Andrzejowi Mazurczakowi 28 grudnia 2011 r. powód Ł. G. zwrócił się o zwolnienie spod egzekucji zajętych pojazdów, dołączając zaświadczenia Starosty (...) dotyczące rejestracji samochodów marki F. (...) oraz ciągnika siodłowego (...) o numerze rejestracyjnym (...). Powód zwrócił się również do pozwanej o wystąpienie do Komornika z wnioskiem o zwolnienie zajętych pojazdów spod egzekucji.

Postanowieniem z 31 stycznia 2012 r. Sąd Rejonowy w Strzelinie odrzucił skargę powoda na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołowie Andrzeja Mazurczaka w postaci zajęcia ruchomości w sprawie egzekucyjnej o sygn. akt Km 2094/11.

Ciągnik siodłowy marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), został sprzedany w drodze licytacji przeprowadzonej przez Komornika Sądowego Andrzeja Mazurczaka 1 lutego 2012 r. Dłużniczka ani powód, którego pełnomocnik został pisemnie powiadomiony o terminie licytacji, nie byli obecni podczas licytacji, nie zgłaszali również, aby przedmiotowy ciągnik nie stanowił własności dłużniczki w całości lub w części. Postanowieniem z 4 czerwca 2012 r. w sprawie o sygn. akt V GNc 3383/11 Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu V Wydział Gospodarczy przywrócił J. G. termin do wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty z 25 sierpnia 2011 r. i wstrzymał jego wykonanie. Sprawa z powództwa J. R. przeciwko J. G. zawisła przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia Fabrycznej V Wydziałem Gospodarczym i toczy się pod sygn. akt V GC 702/12. W związku z powyższym postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego Andrzeja Mazurczaka Kancelaria (...) w W. pod sygn. akt Km 2094/11, na wniosek dłużniczki, zostało zawieszona postanowieniem z 27 czerwca 2012 r.

Na podstawie powyższych ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Jak wskazano w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia powód żądał zwolnienia spod egzekucji ciągnika siodłowego marki S. (...), o numerze rejestracyjnym (...), zajętego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołowie Andrzeja Mazurczaka w sprawie egzekucyjnej Km 2094/11, wszczętej na wniosek pozwanej wierzycielki przeciwko dłużniczce J. G., twierdząc, że ciągnik ten stanowi wyłączną własność powoda, a zatem zajęcie go przez Komornika naruszyło jego prawa.

Powód Ł. G. i dłużniczka J. G. byli małżeństwem. Jak twierdził powód w piśmie skierowanym do Komornika 8 listopada 2011 r. łączył go z dłużniczką J. G. ustrój rozdzielności majątkowej. Z kolei, jak wynikało z informacji udzielonej przez pełnomocnika pozwanej na rozprawie w dniu 2 lipca 2013 r., powód jest obecnie byłym mężem dłużniczki J. G.. Poza sporem było, że wierzycielka nie dysponuje przeciwko powodowi klauzulą wykonalności

nadaną na podstawie art. 787 k.p.c. Zatem powód nie jest objęty tytułem wykonawczym. W tym stanie rzeczy jak stwierdził Sąd I instancji w sytuacji, gdyby egzekucja została wszczęta do majątku objętego wspólnością ustawową, małżonek dłużnika, który niewątpliwie ma w takiej sytuacji status osoby trzeciej, mógłby skutecznie wytoczyć powództwo przewidziane w art. 841 k.p.c. Legitymacja powoda do wytoczenia powództwa była zatem uzależniona od wykazania, iż przedmiotowy ciągnik siodłowy stanowi – jak twierdził powód – składnik jego majątku osobistego. Zdaniem Sądu Rejonowego powód nie wykazał, a obciążał go ciężar dowodu w tym zakresie, że przedmiotowy ciągnik siodłowy stanowi jego wyłączną własność, jego majątek osobisty. Na potwierdzenie swego wyłącznego prawa do zajętego ciągnika powód przedłożył zaświadczenie Starosty (...) z 14 grudnia 2011 r., z którego wynikało, że ciągnik siodłowy marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), rok produkcji 1999, po raz pierwszy rejestrowany w kraju 20 lutego 2006 r., w dacie jego zajęcia był zarejestrowany na powoda Ł. G. jako właściciela. Wprawdzie jako dokument urzędowy zaświadczenie to stanowiło dowód tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone, a w myśl reguły dowodowej zawartej w art. 252 k.p.c. strona, która zaprzecza prawdziwości dokumentu urzędowego, albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie organu, od którego dokument ten pochodzi, są niezgodne z prawdą, powinna okoliczności te udowodnić, to w ocenie Sądu Rejonowego już sam powód zaprzeczył prawdziwości dokumentu, na który się powoływał. Jednocześnie bowiem powód twierdził, że przedmiotowy ciągnik w chwili jego zajęcia stanowił własność P. D., któremu miał on zostać sprzedany umową z 8 września 2011 r., a kupujący miał nie dopełnić obowiązku zgłoszenia jego nabycia i przerejestrowania. Jak stanowi art. 78 ust. 1 i 2 Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z 22 lipca 2002 r. w sprawie rejestracji i oznaczania pojazdów, w razie przeniesienia na inną osobę własności pojazdu zarejestrowanego, dotychczasowy właściciel przekazuje nowemu właścicielowi dowód rejestracyjny i kartę pojazdu, jeżeli była wydana. Właściciel pojazdu zarejestrowanego jest obowiązany zawiadomić w terminie nieprzekraczającym 30 dni starostę o nabyciu lub zbyciu pojazdu oraz o zmianie stanu faktycznego wymagającej zmiany danych zamieszczonych w dowodzie rejestracyjnym. Tym samym – jak skonstatował Sąd I instancji – powód, twierdząc, że ciągnik został sprzedany P. D. 8 września 2011 r., obalił domniemanie z art. 244 k.p.c., wykazując, że dokument, na który powołał się jako na dowód swego wyłącznego prawa własności – zaświadczenie Starosty (...) z 14 grudnia 2011 r. – zawierał informacje niezgodne z prawdą w chwili jego wydania. Co więcej, w toku czynności egzekucyjnych dłużniczka J. G., obecna podczas czynności zajęcia, nie informowała, aby ciągnik siodłowy marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie stanowił jej własności w całości lub w części. Natomiast taką informację podała co do zajętych w tym samym czasie samochodów ciężarowych marki F. (...), których współwłaścicielem jest Ł. G.. Okoliczności te potwierdzili w swych zeznaniach świadkowie: Komornik Andrzej Mazurczak oraz mąż pozwanej A. R., którzy brali udział w czynnościach zajęcia i w sposób wiarygodny, logiczny i wzajemnie zbieżny przedstawili ich przebieg. Wątpliwość co do wyłącznego prawa własności przedmiotowego ciągnika przysługującego powodowi budziła w ocenie Sądu Rejonowego również okoliczność, iż z faktury VAT nr (...) z 8 września 2011 r. wystawionej z tytułu sprzedaży ciągnika siodłowego (...) o numerze rejestracyjnym (...), numer nadwozia (...), rok produkcji 1999, P. D. wynikało, że sprzedającym jest (...) s.c. Ł. G., J. G.. Skoro zaś ciągnik ten został zbyty przez spółkę cywilną, stanowił majątek wspólników spółki cywilnej. Powód nie przedłożył żadnego dowodu nabycia przedmiotowego ciągnika, ani potwierdzenia, iż stanowił on wyłączną własność powoda. Nie przedłożył dowodów na potwierdzenie, iż nabył przedmiotowy ciągnik ze środków stanowiących jego majątek osobisty. Brak też informacji w jakim okresie pozostawał on z dłużniczką w związku małżeńskim oraz kiedy zawarta została umowa o rozdzieleniu majątkowej. Wszystkie te okoliczności wymagały wykazania celem ustalenia, czy istotnie doszło do naruszenia prawa powoda przez egzekucję zaś ciężar ich wykazania spoczywał na powodzie. Powód Ł. G., wezwany pod rygorem pominięcia dowodu z przesłuchania, nie stawiał się, mimo prawidłowego wezwania, nie wnosił też o usprawiedliwienie swojej nieobecności, co skutkowało zastosowaniem wskazanego rygoru, to jest pominięciem dowodu z przesłuchania powoda wobec jego nieusprawiedliwionego niestawiennictwa na rozprawie 9 maja 2013 r. Tym samym powód, wobec braku innych dowodów, pozbawił się ostatecznie możliwości wykazania powołanych okoliczności.

Nadto, jak wskazał Sąd Rejonowy, powód nie wykazał zachowania miesięcznego terminu do wytoczenia powództwa. Twierdził natomiast, że miesięczny termin zachował, licząc go od momentu odstąpienia przez nabywcę ciągnika od umowy sprzedaży. Do tej bowiem chwili uprawnionym do wystąpienia z takim powództwem był kupujący P. D., bowiem to on – wedle twierdzeń powoda – miał być właścicielem przedmiotowego ciągnika w chwili jego zajęcia. Tymczasem powód nie przedstawił dowodów potwierdzających datę i sposób doręczenia mu oświadczenia o

odstąpieniu od umowy sprzedaży przez kupującego, czego konsekwencją stanowił brak możliwości ustalenia, iż powód dochował miesięcznego terminu do wytoczenia powództwa. Gdyby natomiast przyjąć twierdzenie powoda zawarte w pozwie, iż datą odstąpienia była data wskazana w piśmie P. D., to jest 19 grudnia 2011 r., przyjąć należałoby, że miesięczny termin do wytoczenia powództwa, zgodnie z art. 114 k.c. liczony jako trzydzieści dni, upłynął 18 stycznia 2012 r., zaś pozew wniesiony został po upływie tego terminu, bo 20 stycznia 2012 r.

Przedmiotowy ciągnik miał zostać nabyty, podobnie jak pozostałe zajęte w toku postępowania egzekucyjnego pojazdy, a jednocześnie pozostawiony w dyspozycji powoda, który według informacji uzyskanej przez Komornika od dłużniczki podczas czynności zajęcia, miał mieć dokumenty oraz kluczyki do tego pojazdu i odmówić ich wydania. Zaś po dokonaniu zajęcia i bezskutecznych czynnościach podjętych w celu zwolnienia zajętych ruchomości spod egzekucji, P. D. miał odstąpić od umów sprzedaży, w tym przedmiotowego ciągnika siodłowego z powodu wad prawnych. Powyższe okoliczności, w kontekście wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, w ocenie Sądu Rejonowego, poddawały w wątpliwość, czy doszło do skutecznego przeniesienia prawa własności przedmiotowego ciągnika na P. D., a następnie odstąpienia przez kupującego od zawartej umowy sprzedaży. Wątpliwości te pogłębiało nie wykonanie przez powoda zobowiązania Sądu do przedstawienia pod rygorem skutków z art. 233 § 2 k.p.c. faktury korekty do faktury VAT sprzedaży z 8 września 2011 r.. Nabywca przedmiotowego ciągnika P. D., zawnioskowany przez powoda w charakterze świadka, mimo, iż dowód ten został przez Sąd dopuszczony, nie stawiał się, a pełnomocnik powoda cofnął wniosek o przeprowadzenie dowodu z jego zeznań.

Jak wskazał Sąd I instancji, poza sporem pozostawało, że zajęty w toku postępowania egzekucyjnego ciągnik siodłowy marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), został sprzedany 01 lutego 2012 r. w drodze licytacji przeprowadzonej przez Komornika Sądowego Andrzeja Mazurczaka. Tym samym żądanie powoda zwolnienia tego przedmiotu od egzekucji stało się w ocenie Sądu bezprzedmiotowe, co stanowiło samodzielną podstawę oddalenia powództwa. Jak wskazał bowiem Sąd Najwyższy w wyroku z 24 października 2007 r. (IV CSK 271/07, OSNC 2009, nr 1, poz. 14) w sprawie o zwolnienie od egzekucji zajętej rzeczy powód może – po dokonaniu przez komornika sprzedaży tej rzeczy – zmienić żądanie pozwu na żądanie zwolnienia od egzekucji kwoty pieniężnej uzyskanej ze sprzedaży. Powód natomiast, mimo, iż przedmiotowy ciągnik został sprzedany, nie zmienił żądania pozwu, podtrzymując żądanie zwolnienia ciągnika od egzekucji.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd Rejonowy oparł na zasadzie wyrażonej w art. 98 k.p.c., zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.. Mając powyższe na uwadze Sąd I instancji zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3.064 zł tytułem kosztów procesu, na które składały się: koszty zastępstwa procesowego w łącznej wysokości 3.000 zł, ustalone zgodnie z § 6 ust. 5 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1349 ze zm.) na kwotę 2.400 zł i kwotę 600 zł kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym zgodnie z § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 i w zw. z § 13 ust. 2 pkt 1 powołanego rozporządzenia, opłata skarbową od udzielonych pełnomocnictw w wysokości 34 zł oraz uiszczona przez pozwaną w wysokości 30 zł opłata sądowa od zażalenia.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł powód, zaskarżając wyrok w całości i wnosząc o jego zmianę przez zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu według norm prawem przepisanych oraz kosztów postępowania apelacyjnego, ewentualnie- o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Środzie Śląskiej do ponownego rozpoznania

Zaskarżonemu orzeczeniu skarżący zarzucił naruszenie prawa procesowego, tj. art. 841 k.p.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie i oddalenie powództwa, pomimo wykazania przez powoda w toku procesu, iż skierowanie egzekucji do ciągnika siodłowego naruszyło prawa właścicielskie powoda do pojazdu oraz pomimo, iż dłużniczka skutecznie wносиła zarzuty do nakazu zapłaty i tym samym tytuł wykonawczy, na podstawie którego zostało dokonane zajęcie pojazdu został pozbawiony wykonalności; art. 233 § 1 k.p.c. przez niespójne i dowolne ustalenie przez Sąd, iż powód

nie wniósł pozwu w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu jego prawa, pomimo, iż termin dla wytoczenia powództwa rozpoczął dla powoda swój bieg dopiero od dnia otrzymania oświadczenia P. D. o odstąpieniu od umowy sprzedaży oraz bez wzięcia pod uwagę czasu niezbędnego do doręczenia listu nadanego we W. do adresata w S., co mogło nastąpić najwcześniej po trzech, czterech dnia od dnia nadania listu; art. 233§ 1 k.p.c. przez niespójne i dowolne ustalenie przez Sąd, iż żądanie zwolnienia przedmiotu spod egzekucji stało się bezprzedmiotowe w związku z jego sprzedażą w dniu 1.02.2013 r pomimo, iż postanowieniem z 22.03.2012 r wydanym w sprawie I Co 117/12 Sad Rejonowy w Strzelinie uchylił czynność komornika sądowego dotyczącą wyznaczenia licytacji ciągnika siodłowego oraz pomimo, iż postanowieniem z 31.01.12r. Sąd Rejonowy w Strzelinie zabezpieczył powództwo przez zawieszenie postępowania egzekucyjnego; w ocenie apelującego licytacja ruchomości została dokonana z naruszeniem prawa i w związku z tym jest nieważna i nie wywołała skutku prawnego przejścia prawa własności na osobę trzecią; art. 233§1 k.p.c. przez niespójne i dowolne ustalenie przez Sąd, iż ciągnik w chwili zajęcia stanowił wyłączną własność dłużniczki, pomimo przedłożenia przez powoda zaświadczenia, z którego wynikało, iż powód w chwili zajęcia był właścicielem zajętego ciągnika, czemu nie przeczyło nabycie w międzyczasie pojazdu przez P. D. w związku z odstąpieniem od umowy sprzedaży przez tego nabywcę, które to odstąpienie wywołało skutek ex tunc i to pomimo, iż pozwana oprócz własnych twierdzeń nie przedstawiła własnych dokumentów potwierdzających, że pojazd w chwili zajęcia był własnością dłużniczki, a także, iż pojazd w chwili zajęcia nie znajdował się w posiadaniu dłużniczki, ani też nie był przez nią użytkowany; art. 244 k.p.c. w związku z ustaleniem przez Sąd, iż zaświadczenie z 14.12.2011 r zawiera informacje niezgodne z prawdą pomimo, iż w związku z odstąpieniem od umowy sprzedaży przedmiotowego ciągnika przez P. D., umowa ta winna być traktowana jako nigdy nie zawarta; skoro Sąd zakwestionował okoliczność zawarcia umowy sprzedaży z P. D. odpadła przesłanka, ze względu na którą tenże Sąd zakwestionował prawdziwość informacji zawartych w zaświadczeniu; art. 233§ 1 k.p.c. - w przypadku niepodzielenia przez zarzutów podniesionych powyższej, iż zajęty ciągnik stanowił wyłączną własność powoda w chwili zajęcia- poprzez niespójne i dowolne ustalenie, iż ciągnik w chwili zajęcia stanowił wyłączną własność dłużniczki, a prawa właścicielskie powoda nie zostały naruszone, pomimo zeznań świadka A. R., który oświadczył, iż ciągnik stanowił własność wspólników spółki cywilnej (...) oraz pomimo treści faktury VAT nr (...) z 8.09.2011 r wystawionej przez w/w spółkę cywilną; art. 233 § 1 k.p.c. przez niespójne i dowolne ustalenie przez Sąd, iż powództwo było bezprzedmiotowe w związku ze sprzedażą ciągnika w ramach licytacji, pomimo, że ze względu na brzmienie art.863§ 3 k.c. w przypadku ustalenia przez Sąd, iż pojazd stanowił współwłasność dłużniczki oraz powoda w ramach spółki cywilnej, zaspokojenie z udziału we wspólnym majątku spółki cywilnej oraz jego poszczególnych składnikach w ramach postępowania egzekucyjnego jest niedozwolone; naruszenie prawa materialnego, tj. art. 863§ 3 k.c. przez jego niezastosowanie, w związku z ustaleniem przez Sąd, iż powództwo w sprawie było bezprzedmiotowe ze względu na sprzedaż zajętego przedmiotu w ramach licytacji w trakcie trwania procesu pomimo, iż zajęcie, wyznaczenie terminu licytacji i sprzedaż przedmiotowego ciągnika odbyły się z rażącym naruszeniem prawa, wbrew wydanym w sprawie w trybie nadzoru nad egzekucją postanowieniom Sądu Rejonowego w Strzelinie oraz wbrew zakazowi zaspakajania się przez wierzyciela z udziału w majątku spółki cywilnej w trakcie jej trwania.

Apelujący wniósł także o dopuszczenie dowodu z akt Sadu Rejonowego dla Wrocławia- Fabrycznej o sygnaturze V GNc 3383/11, a w szczególności ze znajdujących się w aktach sprawy dokumentów w postaci: sprzeciwu J. G. od nakazu zapłaty Sądu Rejonowego z 25.08.2011 r na okoliczność utraty mocy obowiązującej i pozbawienia wykonalności nakazu zapłaty Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z 25.08.2011 r, sygn. akt GNc 3383/11; oświadczenia powoda z 29.09.2013 r na okoliczność otrzymania przez powoda oświadczenia o odstąpieniu od umowy i zachowania przez powoda terminu do wniesienia pozwu o zwolnienie przedmiotu spod egzekucji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda podlegała oddaleniu jako oczywiście bezzasadna.

Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia stanu faktycznego sprawy, które Sąd Odwoławczy przyjął za własne, dokonał właściwej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i na tej podstawie wysnuł trafne wnioski, co do braku merytorycznego uwzględnienia powództwa.

Najistotniejszą, a niezakwestionowaną, ani na etapie postępowania przed Sądem I instancji, ani w postępowaniu apelacyjnym okolicznością sprawy był fakt licytacyjnej sprzedaży przedmiotowego ciągnika siodłowego S. w dniu 1 lutego 2012r. w ramach postępowania egzekucyjnego prowadzonego w sprawie Km 2094/11. Nie można bowiem skutecznie żądać zwolnienia spod egzekucji rzeczy, która w toku postępowania egzekucyjnego została już sprzedana bowiem powództwo z art. 841§ 1 k.p.c. ma na celu wyjęcie spod egzekucji, a więc zapobieżenie możliwości zaspokojenia się wierzyciela. Staje się zatem bezprzedmiotowe po jego zaspokojeniu. Od tej chwili osoba trzecia może jedynie żądać naprawienia szkody wywołanej przeprowadzeniem egzekucji z przedmiotu, do którego miała prawo. Rozstrzygnięcie tego rodzaju żądań nie jest jednak dopuszczalne w sprawie z powództwa o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji z uwagi na treść art. 321§ 1 k.p.c.

Sąd Okręgowy podziela pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 19 grudnia 2002r. (II CKN 1071/00, L.) jak też przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 22 stycznia 2014r. (I ACa 318/13, Lex nr 1433773), że dla zasadności roszczenia wywodzonego z przepisu art. 841§ 1 k.p.c. podstawowe znaczenie ma to, czy powództwo takie zgłoszone zostało w okresie toczenia się egzekucji obejmującej rzecz ruchomą, stanowiącą według jego twierdzeń własność powoda. Tylko w tym okresie możliwy byłby sposób ochrony praw podmiotowych powoda przewidziany w powołanej regulacji. Jak przy tym wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 października 2007r. (IV CSK 271/07, OSNC 2009/1/14) w sprawie o zwolnienie zajętej rzeczy od egzekucji powód może- po dokonaniu przez komornika sprzedaży tej rzeczy- zmienić roszczenie na żądanie zwolnienia od egzekucji kwoty pieniężnej uzyskanej ze sprzedaży. Ta możliwość przekształcenia żądania istnieje jednak dopóty, dopóki organ egzekucyjny nie przekaze wierzycielowi egzekwującemu uzyskanej ze sprzedaży kwoty pieniężnej. Taka zmiana roszczenia w sprawie niniejszej nie miała jednak miejsca.

Podniesione w apelacji zarzuty odnoszące się do prawidłowości czynności egzekucyjnych podejmowanych przez komornika sądowego nie mogły być przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie. Ich podniesienie winno nastąpić w postępowaniu zainicjowanym skargą na czynności komornika nie zaś w postępowaniu z powództwa interwencyjnego. Jak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny w Katowicach w uzasadnieniu wyroku z dnia 3 października 2005r. (I ACa 553/05, L.) powództwo ekscydencyjne jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy naruszenie praw osób trzecich jest wynikiem prowadzenia egzekucji zgodnie z przepisami procesowymi. Nie ma bowiem konkurencji pomiędzy powództwem o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji, a skargą na czynności komornika.

Zważywszy zatem na stwierdzoną i bezsporną okoliczność, iż w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika sądowego w sprawie z wniosku pozwanej jako wierzycielki przeciwko dłużnicze J. G. Km 2094/11 doszło do sprzedaży przedmiotowego ciągnika siodłowego, a nie doszło do stosownego przekształcenia zgłoszonego roszczenia o zwolnienie tej rzeczy od egzekucji, prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego nie mogła budzić wątpliwości, co uzasadniało oddalenie apelacji powoda jako bezzasadnej na podstawie art. 385 k.p.c. i uwalniało Sąd Odwoławczy od konieczności oceny zasadności pozostałych zarzutów tejże apelacji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98§ 1 i 3 w związku z art. 391§ 1 k.p.c. stosownie do jego wyniku zaś wysokość wynagrodzenia pełnomocnika pozwanej określono na podstawie § 2 ust. 1 w związku z § 13 ust. 1 pkt. 2 i § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013r., poz. 490- wyciąg).